

Kam kráčí strojařina? Inu k mechatronice.

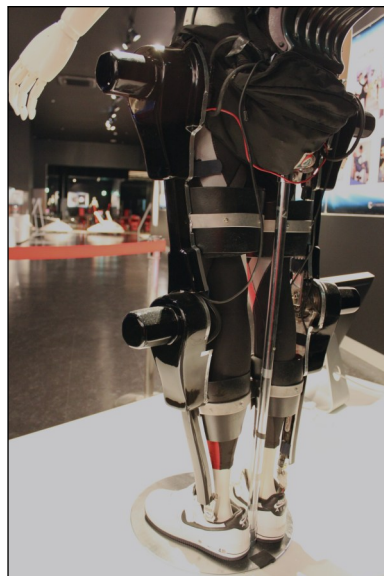
Josef Gruber

Časopis MM Průmyslové spektrum přinesl v červnu článek o Ústavu mechaniky, biomechaniky a mechatroniky Fakulty strojní ČVUT v Praze. Dovolím si ocitovat.

Prof. Michael Valášek, FS ČVUT v Praze: „Potvrdila se předpověď, že mechatronika je budoucnost strojního inženýrství. Je založena na mechanice, řízení, elektronice a IT. Předpověď dalšího vývoje je postavena na nových technologiích, které přináší zlomové podněty, ale těchto technologií se musí dotknout lidská tvořivost, aby nakonec vznikly koncové průlomové koncepty. Tématy nových technologií v minulosti byly nové materiály s odlišnými vlastnostmi (naposled ublíková vlákna, co přístě?), nyní je to 3D tisk. Ten nastoluje otázku, zda jeho nové výrobní možnosti umožní vyrobit dosud nevyrobitelné materiály a strojní součásti s vlastnostmi o řád lepšími. Pak to budou vestavěné systémy a nejen řídicí systémy pro mechatroniku – budou to systémy, které umožní distribuovanou funkcionalitu (1 000 vestavěných aktuátorů morfujících tvar pro naplnění nové funkcionality) a v neposlední řadě přijdou ke slovu nové výpočetní přístupy (paralelní počítače, AI s hlubokým učením, kvantové počítače), které zvýší počet prozkoumaných variant. Bude tak možné uplatnit teoretické poznatky v tom samém vývoji a především zkrátit dobu uvedení výrobku na trh.“

Je to inspirativní i pro nás, neboť mechatronika se v uplynulém čtvrtstoletí zabydlela na naší škole. Sice se nešťastně ukrývá pod názvem Elektrotechnika, neboť nemá vlastní rámcový vzdělávací program, ale o čistě elektrotechnický obor v žádném případě nejde a je třeba to vysvětlovat, vysvětlovat a vysvětlovat. Shodou okolností jsem před několika málo dny navštívil s kolegy a žáky katedru mechaniky Fakulty aplikovaných věd ZČU v Plzni, trochu jsem se nadouval (snad to nebylo moc vidět), neboť mezi průvodci bylo několik mých výborných žáků (ano, pýcha je smrtelný hřích, podobně jako obžerství), ale jeden z našich nedávno absolvujících strojařů (Martin Šubrt) se věnuje právě mechatronickým systémům, konkrétně exoskeletům. Podílí se na konstrukci pomůcky, která má usnadnit např. chůzi do schodů osobám se zhoršenou pohyblivostí. Cílem je vytvořit systém co nejméně nápadný a co nejvíce pohodlný a funkční. Martin zde uplatňuje své znalosti 3D modelování a 3D tisku.

Pozn.: robotický exoskelet (vnější kostra) je zařízení určené k podpoře svalů člověka při chůzi nebo práci, například pro zdravotní nebo také vojenské účely. Skládá se z vnějšího rámu (kostry), která je ovládána člověkem pomocí hydrauliky a motorů. (Robotický exoskelet [online]. [cit. 28.6.2026]. Dostupný na WWW: https://cs.wikipedia.org/wiki/Robotický%C3%BD_exoskelet)

Asistenční robotická končetina japonské firmy Cyberdyne. Exoskelet má napomáhat zvedat těžké předměty, ulehčit chůzi a další využití.

(KATSUMOTO, Yuichiro C.. Robotický exoskelet [online]. [cit. 28.6.2026]. Dostupný na WWW:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Robotický%C3%BD_exoskelet#/media/

Autoři:

- Mgr. Martin Čechák
- Ing. Petra Čejková
- Mgr. Jana Drábková
- Mgr. Ivana Kopečková
- Mgr. Lenka Slavíková
- Ing. P. Vlček
- Ing. J. Gruber

Uvnitř tohoto vydání:

Kam kráčí strojařina?
Inu k mechatronice.	1
ŠKODA JS a.s. slavila
70 let od svého vzniku i s naší účastí	2
Exkurze za výrobou
elektrické energie	2
Slunce, sport i poznávání – sportovní kurz ve Španělsku	4
Netradiční hodina němčiny	4
Photohunt ve Furthu im Wald	5
Školní volejbalový turnaj 2026	6
Stříbro z krajského kola a skvělé 4. místo na mistrovství republiky	6
Favoritem přes Bosnu a Hercegovinu a Chorvatsko pod Triglav 10.	7

ŠKODA JS a.s. slavila 70 let od svého vzniku i s naší účastí

Petra Čejková

V pátek 12. června byli pozváni žáci naší školy do areálu ŠKODA JS a.s. v Bolevci – Orlík, kde ku příležitosti 70 let jejího vzniku pořádali Den otevřených dveří pro studenty středních škol.

Čtyři třídy oboru strojírenství a jejich učitelé Mgr. Ivana Harmadyová, Ing. Petra Čejková, Ing. Vojtěch Průcha, Ph.D., Ing. Marie Mašková a Ing. Jiří Slavík si měli možnost prohlédnout areál a výrobu strojních součástí pro jadernou energetiku včetně experimentální zkušebny jaderných pohonů. Dále zde studenti mohli diskutovat u jednotlivých stanovišť se zástupci pracovišť, a to materiálové laboratoře, mechanické zkušebny, radiační ochrany, defektoskopie, oddělení kvality a dalších.

Jaderní strojaři z Plzně se během sedmi desetiletí stali českými lídry ve výrobě a dodávkách zařízení pro

jadernou energetiku. Dvacet jedna kompletních reaktorů typu VVER-440/V-213 a tři reaktory typu VVER-1000/V-320 vyrobené pro tuzemské i zahraniční jaderné elektrárny. Více než 500 kontejnerů určených pro transport a uskladnění jaderného paliva, z toho 420 z nich pro použité jaderné palivo. Přes 2 000 pohonů regulačních orgánů reaktorů a tisíce dalších komponent a zařízení pro jadernou energetiku, ale i nadrozměrné díly např. pro petrochemický průmysl.

Studentům se věnovala řada zaměstnanců, kteří s nimi dělali znalostní kvízy včetně soutěží za zajímavé odměny. Studentům se návštěva výrobního závodu líbila, pro některé to bude jeden z možných budoucích perspektivních zaměstnavatelů. Je třeba za akci Škodě JS a.s. poděkovat, že se studentům věnovala včetně domluvené dopravy na místo a zpět do školy.

Exkurze za výrobou elektrické energie

Petr Vlček

Dne 22. června 2026 se žáci tříd 1MEA, 3MEA a vybraní žáci 3MEB zúčastnili odborné exkurze do jaderné elektrárny Dukovany a vodní elektrárny Dalešice. Exkurzi zorganizovali vyučující Ing. Petr Vlček, Mgr. Iveta Tomášková a Ing. Bc. Anton Florek, CSc., Ph.D.

Najatý autobus byl přistavený ke škole v 6:20. Odjeli jsme v 6:25, po dálnici k areálu elektrárny Dukovany. Zde jsme navštívili informační centrum, kde proběhlo školení o výrobě a principech výroby elektrické energie v JED a bylo též představeno vodní dílo Dalešice, které doplňuje funkčnost JED. Návštěva přečerpávací elektrárny vyplnila druhou část exkurze.

Během první návštěvy se žáci seznámili s princi-

pem výroby elektrické energie a seznámili se jednotlivými výrobními bloky elektrárny, s jejími základními parametry, historií a vizemi do budoucna

Jaderná elektrárna Dukovany je první jadernou elektrárnou postavenou na českém území. V elektrárně jsou 4 výrobní bloky s tlakovodními reaktory typu VVER 440. První reaktorový blok byl uveden do provozu v květnu 1985 a od července 1987 jsou v provozu všechny čtyři výrobní bloky. V rámci zvyšování účinnosti a využití výkonových rezerv došlo ke zvýšení instalovaného výkonu z původních 4×440 MW na současných 4×512 MW.

Výrobní zařízení elektrárny, technologie i bezpečnostní systémy jsou kontinuálně modernizovány a elektrárna splňuje všechny současné požadavky na provoz jaderných elektráren. Na bezpečnost a spolehlivost provozu dohlíží několik domácích i mezinárodních úřadů (SÚJB, MAAE, WANO a další). V roce 2016-2017 elektrárna obdržela nové provozní licence pro všechny čtyři bloky na dobu neurčitou, doplněné o několik provozních podmínek.

Elektrárna je základním zdrojem naší energetické soustavy, která svoji výrobu dlouhodobě pokrývá přes 20 % celkové spotřeby České republiky a výrazně tak přispívá naší energetické bezpečnosti a soběstačnosti. Za 40 let provozu vyrobila cca 525 miliard kWh elektrické energie, což by stačilo na víc než 8 let současné české spotřeby.

Jaderná elektrárna Dukovany je největším zaměstnavatelem v regionu. Přimo v elektrárně pracují tři tisíce zaměstnanců Skupiny ČEZ a dodavatelů. Dále provedená studie Karlovy univerzity prokázala, že s provozem elektrárny souvisí až třicet tisíc pracovních míst.

V druhé části exkurze jsme navštívili vodní elektrárnu Dalešice. To nabídlo pohled na fungování obnovitelného zdroje energie a jeho význam v rámci energetické soustavy České republiky. Vodní dílo Dalešice bylo vybudováno v souvislosti s výstavbou blízké jaderné elektrárny

Dukovany. Součástí vodního díla jsou nádrže v Dalešicích,

Informační centrum JE Dukovany

vyrovnávací nádrže Mohelno, přečerpávací elektrárna Dalešice a průtočná vodní elektrárna Mohelno.

Nádrž Dalešice je též využívána k rekreačním účelům, chovu ryb, tlumení povodní a nadlepšování průtoku v řece v suchém období. Především ale zajišťuje technologickou vodu pro Jadernou elektrárnu Dukovany, vytváří spád a užitečný obsah pro práci přečerpávací vodní elektrárny Dalešice a dlouhodobě vyrovnává průtok řeky Jihlavy.

Snižuje povodňové špičky v dolním toku a sedimentace nečistot z horního toku a odpadních vod z jaderné elektrárny. Kladný vliv na kvalitu vody se projevuje přítomností raků a pstruhů pod vyrovnávací nádrží Mohelno. Mimo plnění klasické funkce akumulátoru energie, tj. výroby elektřiny ve špičkách a odběru energie v době jejího přebytku, má svým výkonem a rychlostí najetí 60 sekund na plný výkon nezastupitelnou úlohu při regulaci výkonu celostátního energetického systému i jako okamžitá poruchová rezerva. Pro tento účel je elektrárna plně automatizována a dálkově ovládána přímo z centrálního dispečinku v Praze.

Na turbíny přivádí vodu 4 ocelová potrubí spojující vtokový objekt s elektrárnou. Turbinové uzávěry tvoří hydraulicky ovládané klapky. Elektrárna a rozvodna jsou umístěny u paty bráze. Vtoky a výtoky jsou vybaveny česlemi, bradidly a potřebnými zvedacími mechanismy. Po nedávných generálních opravách turbosoustrojí činí celkový výkon 480 MW.

V přečerpávací vodní elektrárně jsou instalována 4 soustrojí s reverzními Francisovými turbínami pro spád 90 m. Pro výrobu energie, i jako pohon v čerpadlovém provozu, jsou použity synchronní generátory s napětím 13,8 kV a obousměrným točením. Pro transformaci napětí generátorů na napětí vývodů 420 kV slouží blokové transformátory.

Z Dalešic jsme s několika zastávkami odjeli domů. Exkurze měla pro žáky odborný přínos, seznámili se dalšími dvěma elektrárnami v rámci skupiny ČEZ a návštěva přečerpávací elektrárny byla vzhledem k dalším exkurzím novinkou.

Budiče generátorů VE Dalešice

Slunce, sport i poznávání – sportovní kurz ve Španělsku

Lenka Slavíková

Ve dnech 5.–14. června se 85 studentů 2. ročníku vydalo na sportovní kurz do katalánského města Calella. Deset dní plných slunce, pohybu a společných zážitků uteklo neuvěřitelně rychle a všichni si z nich odvážíme spoustu krásných vzpomínek.

Každé ráno měli studenti možnost začít den aktivně – zájemci se s nadšením zapojovali do ranního běhu podél pobřeží nebo do lekcí jógy na pláži. Příjemná atmosféra, šumění moře a vycházející slunce byly ideální motivací pro start nového dne.

Vedle sportovních aktivit jsme měli možnost poznat i okolní zajímavosti. Pěšky jsme objevovali historické krásy Calelly, navštívili hrad Les Torretes i místní maják a nechyběl ani výlet do Barcelony, kde jsme obdivovali její neznámější památky a nasáli jedinečnou atmosféru tohoto živého města.

Program byl pestrý i díky volitelným výletům. Část studentů se vydala lodí do malebné Tossa de Mar a prošla se jejím historickým centrem, jiní dali přednost dni plnému adrenalinu a vodních atrakcí v aquaparku Waterworld.

Každý den patřil také sportu. Na pláži jsme soutěžili v týmových disciplínách, hráli beach volejbal a poměřili síly v napínavém turnaji, který přinesl spoustu skvělých výkonů, fair play i fandění spolužákům. Nechybělo ani koupání v moři, odpočinek na pláži a večery strávené ve skvělé partě.

Sportovní kurz se vydařil po všech stránkách. Přivezli jsme si nejen nové zážitky, přátelství a společné vzpomínky, ale také pořádnou dávku letní energie. Až na pár spálených ramen a nosů od španělského sluníčka se všichni vraceli domů spokojeni a s úsměvem na tváři.

Netradiční hodina němčiny

Jana Drábková

Výuka cizích jazyků na SPŠ strojnické a SOŠ prof. Švejcara není jen o učebnicích a gramatice. Abychom studentům přiblížili němčinu jako živý komunikační nástroj, přivítali jsme v hodinách německého jazyka tříd 1PLH, 1PLT, 1VS a 2PLH vzácného hosta

– rodilou mluvčí Steffi Dach.

Setkání zahájilo vzájemné představení, při kterém Steffi zapisovala studentům jejich jména v německé podobě. Poté následovala neformální diskuze, během níž studenti Steffi rozhodně nešetřili svými zvědavými otázkami. Steffi poutavě vyprávěla o svém běžném dni, zážitcích z uplynulého víkendu i o svých oblíbených jídlech. Ná-

sledně studenti pracovali s otázkami, které pro ně na základě vyprávění připravila jejich vyučující, čímž si ověřili, jak dobře informacím porozuměli.

Tato návštěva byla pro studenty skvělou příleži-

stostí, jak si vyzkoušet němčinu v praxi a překonat ostych z mluvení. Už nyní se těšíme na další podobné projekty, díky kterým je studium jazyků mnohem pestřejší a zajímavější.

Photohunt ve Furthu im Wald

Jana Drábková, Ivana Kopečková

Jak nejlépe prověřit znalosti cizího jazyka? Vrazit přímo za hranice! Žáci SPŠ strojnické a SOŠ prof. Švejcara se 22. června vydali vlakem do příhraničního bavorského města Furth im Wald, kde si na vlastní kůži vyzkoušeli, že němčina není jen předmět v lavici, ale především užitečný nástroj pro život.

Celým výletem nás provázela napínavá hra „Photohunt“, která žáky vyslala přímo do ulic města. Během „lovu“ na informace a zajímavá místa se fotili s místními symboly – nechyběl slavný furthský drak ani německá vlajka. Důležitým bodem hry byla návštěva turistického informačního centra. Zdejší pracovnice musely čelit zvědavým dotazům žáků, kteří si tak vyzkoušeli komunikaci

v praxi. Odměnou jim nebyly jen mapy a tipy na cestu, ale především posílené sebevědomí, že se dokážou domluvit.

Vrcholem praktické němčiny byla objednávka oběda – *Schnitzel mit Pommes* či *Dürüm* zvládli všichni kompletně v němčině, čímž úspěšně otestovali své konverzační schopnosti v autentickém prostředí.

Před úporným sluncem jsme se nakonec schovali do tajemných prostor furthského podzemí. Kvůli výpadku elektriny byla prohlídka ještě dobrodružnější, než jsme čekali. Kromě historických zajímavostí jsme se dozvěděli, že podzemí obývají nejen netopýři a hlodavci, ale i místní duch, který nás v přítomnosti pořádně vyděsil.

Děkujeme všem za skvělou reprezentaci školy a těšíme se na další podobné cesty za hranice všedních

Školní volejbalový turnaj 2026

Martin Čechák

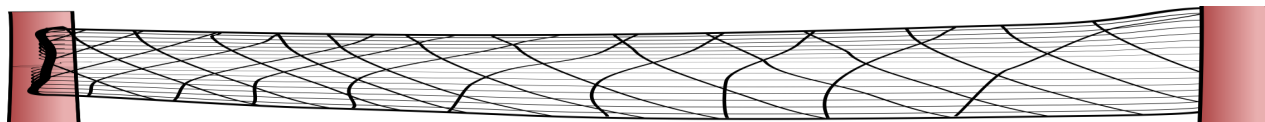
Dne 23. června 2026 se na třech volejbalových hřištích uskutečnil školní volejbalový turnaj SPŠ strojnické a SOŠ profesora Švejcara. Do turnaje se přihlásilo celkem 12 týmů, přičemž jeden tým se nakonec nedostavil.

Turnaj probíhal ve skupinách, ze kterých do vyřazovací části postoupily týmy umístěné na 1. a 2. místě. Následně se hrály dvě finálové skupiny – o 1. až 3. místo a o 4. až 6. místo.

Po napínavých a sportovně vedených utkáních se

vítězem turnaje stal tým Potácivý pavíani, druhé místo obsadil tým Čěnovů predátoři a třetí příčku vybojoval tým FC Lopaty.

Celá akce proběhla bez organizačních i sportovních problémů. Všichni zúčastnění studenti se chovali vzorně, předvedli bojovné výkony a zároveň dodržovali zásady fair play. Turnaj se setkal s velmi pozitivním ohlaselem, a proto bychom rádi navázali na letošní úspěch a pořádkovali tuto sportovní akci každoročně. Všem účastníkům děkujeme za skvělou reprezentaci a vítězům gratulujeme k dosaženým výsledkům.

Stříbro z krajského kola a skvělé 4. místo na mistrovství republiky

Lenka Slavíková

V pondělí 8. června 2026 se na Borské přehradě uskutečnilo krajské kolo projektu Dračí lodě školám na trati dlouhé 200 metrů. V konkurenci 12 středoškolských posádek si náš tým vedl výborně a po napínavém finále vybojoval 2. místo. Se skvělým časem 49,45 s nám vítězství uniklo o pouhé 0,4 sekundy, když jsme podlehl pouze týmu ze SPŠ stavební Plzeň.

Zisk stříbrných medailí nám zároveň zajistil postup na Mistrovství České republiky dračích školních posádek, které se konalo v pondělí 22. června 2026 na Vltavě v Praze. Na republikovém šampionátu se závodilo na menších lodích s posádkou 10 pádlujících a jedním bubeníkem. Přestože jsme nastoupili v částečně obměněné sestavě s novou bubenicí a zároveň s největším zastoupením dívek v týmu, dokázali jsme se probojovat až do finálové jízdy o 1.–4. místo.

lové jízdy o 1.–4. místo.

Ve finále na nás čekaly už pouze chlapecké posádky. Ani proti nim jsme se však neztratili a byli jsme jim více než vyrovnanými soupeři. Na medailové umístění nám nakonec chybělo pouhých 0,5 sekundy, a obsadili jsme tak výborné 4. místo z celkového počtu 9 nejlepších školních posádek v České republice. O to větší radost nám udělalo, že jsme tentokrát dokázali porazit tým ze SPŠ stavební, kterému jsme tak oplatili těsnou porážku z krajského kola.

Velké poděkování a pochvala patří všem vybraným studentům, kteří naši školu reprezentovali. Svými výkony, bojovností, týmovou spoluprací i ochotou věnovat svůj volný čas přípravě a závodům ukázali, že patří mezi nejlepší školní dračí lodní posádky v republice. Gratulujeme k výborným výsledkům a děkujeme za skvělou reprezentaci školy.

Favoritem přes Bosnu a Hercegovinu a Chorvatsko pod Triglav

10. Julské Alpy — Triglav

Petr Vlček

Pondělí 4. 8. 2025. Dnes nás čeká trénink na královskou túru. Ráno svítí sluníčko. Jedeme zpátky na Bled a přes Bohinjskou Bistricu pokračujeme k Bohinjskému jezeru. Ten kdo si zaplatí lanovku na Rjavskou skalu (1 530 mnm) by měl mít parkování zdarma. Ale musí chytnout místo, o které je tu nouze. Lanovka není drahá. Za 33 € můžeme jezdit neomezeně třemi lanovkami v celém areálu. První z nich je výjezd na Hnědou skálu. Tyčí se přímo nad jezerem ve výšce 1 000 mnm. Lanovka je kabinová. Poprvé vidíme v plné kráse zítřejší náš cíl – Triglav, ale také okolní hory, Bohinjské jezero a náš plánovaný okruh. Prostě Julské Al-

py nás přivítaly v plné kráse. Výhledy dnes doprovázely celou cestu.

Krátká sedačková lanovka do

Kredarica, Triglav

mini - údolí nejedí a tak jdeme kousek pěšky. Další sedačka nás vyvezla pod Orlove Glave (1 682 mnm). Na vrchol musíme už pěšky. Další lanovka nejedí a tak už stoupáme na Vysoki Orlov Rob (1 800 mnm) po svých.

Pokračujeme dále panoramatickou cestou až na Vogel (1 922 mnm). Tady se panorama doplnilo o výhled na pobřeží a moře, i když je v oparu. Triglav se začíná na nás mračit. Předpověď zatím sedí... Jsme tu poměrně brzy a tak doladíme cestu. Troufneme si na celý hřebenevý okruh.

Nejprve odbočujeme na Žabiški Kuk (1 844 mnm). Zde je výhled na moře o něco lepší a otevřel se výhled na městečko Tolmin a přehradu na řece Lago v Itálii. Vrchol Triglavu už je v mracích, chata Kredarica je ještě vidět.

Vracíme se stejnou cestou, ale odbočujeme do sedla mezi Vrhem Krnic (1 896 mnm) a Vogelem, abychom si trochu nadběhli. Po úbočí hřebene pokračujeme ke zřícenině základny jugoslávské pohraniční strážnice. Byla

to zřejmě kamenná chata se třemi místnostmi ve výšce 1 750 mnm. To už je přímo na hřebeni. Triglav se na nás stále více mračí, hranice mraků je u chaty. Vypadá to tam na lokální dešť. Za krásných výhledů skalnatým a klečovitým terénem pokračujeme dále nahoru a dolů po úbočí hřebene až do Zadní Vogelské doliny. Stojí tu dvě uzavřené chaty, zřejmě fungují v době provozu areálu v zimě. Při posledním výhledu na Triglav už tam jistě přšelo.

Nad námi je kabinová lanovka na Orlove Glave, k jejímuž začátku musíme sejít. Scházíme po sjezdovce. Špatně jsme si přečetli zavírací dobu lanovky. Mysleli jsme si, že jezdí do 16 hodin, ale končí o hodinu dříve, takže jsme jeli poslední kabinou. Za námi se zavřelo...

Na Orlově hlavě si v restauraci objednáme pozdní oběd – místní masově sýrovou specialitu. Popojíždíme lanovkou na Hnědou skálu a sjíždíme dolů k Bledu. Koupeme se v jezeře a vychutnáváme si jeho okolí. Je to nádherné jezero s protější skalní stěnou, v dáli vidíme vodopád Savica. Kemp u jezera je přečpaný. Po jezeře jezdí výletní loď.

Obloha se zatáhla, nic moc před chystanou královskou túrou. Vracíme se do Mišače a připravujeme se na zítřejší náročný den. Z hlediska počasí je nálada „pod psa“, protože mraky se zahušťují. Náročná vysokohorská trasa sice měřila jen 14 km ale převýšení bylo 656 metrů nahoru a 1 000 m dolů. Dnes jsme ujeli 88 km / celkem 2 588 km

Úterý 4. 8. 2025. Ráno vstá-

u chaty Kovinarska. To jsme ujeli po hrozně cestě 4,5 km, další parkoviště je asi za kilometr u další chaty a je poměrně plné. Zkoušíme dojet až do Prileši. Celkem tedy 6,5 po hrozně cestě. A tady není kde parkovat! Na poslední chvíli jsem uviděl místo a tak zajíždím, jenže místo je pravděpodobně mimo parkovací zónu. Pěťa vyběhl a našel snad poslední místečko v povolené zóně, které bylo o kus dále. Mám mu tam vjelo jedno, auto co jelo s námi. Ale ustáli jsme to. Já měl problém vycouvat, neboť za mnou se tlačila další auta, ta naštěstí vycouvala pryč, a tak jsme ono poslední volné místo zabrali. Není čas, musíme vyrazit. Je 6:00 ráno.

V y r á ž í m e z nadmořské výšky 950 mnm. Stoupáme lesem až na planinu Polje k chatě Horní Krma (1 720 mnm).

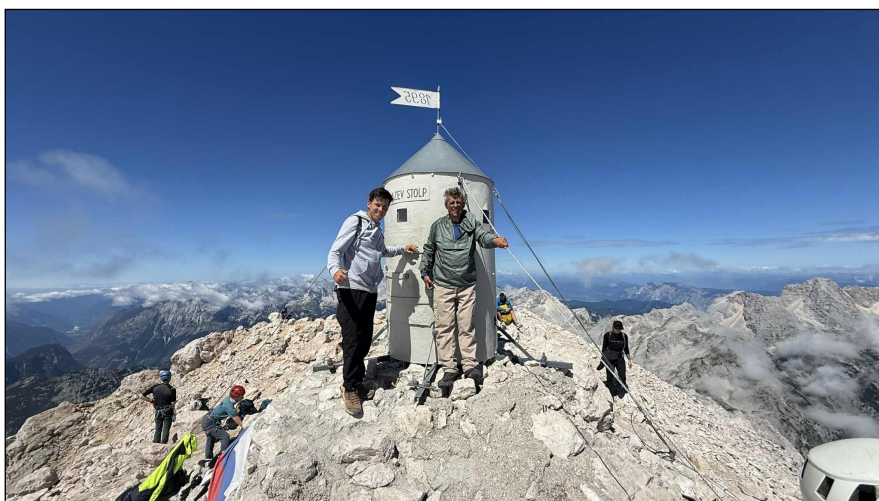
váme ve 3:45. Rychle snídáme a jedeme na konec údolí Krma, které je jedno z nejdelsích údolí oblasti Julských Alp. Na konci údolí je několik a chat

Cesta trvala asi hodinu a půl. Chvilku odpočíváme. Pokračujeme kolem studánky přes mezivrchol Kurica. Les se mění v křoví a později v kleč a pak v kamenitý terén. Stoupáme na Konjsko sedlo (2020 mnm). Nastává první problém. Pěťa uklouzl po kameni, spadl, trochu má naraženou ruku a teče mu dlaně krv.

Počasí je krásné, přeje nám i mezičas, který máme slušný. Pokračujeme stále

a asi kilometr za poslední chatou je možnost parkování pro různé výstupy. Jedeme směr Jesenice – Mojstrana – Zgorja Radovna. Zde končí asfalt. Cesta na konec doliny Krma je horší a stále vymletější od deště. Dojíždí nás asi 5 aut. První možnost parkování je

nahoru přes mezi vrchol Kalvária. Cestou pozorujeme vrtulníky, jak zásobují chaty v okolí. Jsou tu v lokalitě ještě dvě. Docházíme až k chatě Kredarica (2 550 mnm). Jsme tu v cca 9:45, tedy o hodinu dříve, než tvrdí průvodce. To co vidíme je úchvatné a

děsivé. Masív tvoří kolmá stěna přes Malý Triglav na Velký a mezi nimi je úzký hřeben. Po stěně lidé lezou nad obrovskými srázy, vypadají jako mravenci, co lezou po zdi. Pět'a odmítá jít dál.

Kocháme se výhledy, prodlužujeme čas, ale nakonec v cca 10:15 vyrazíme. Zkusíme to, uvidíme, až začnou stupačky a řetězy. Pokud to nepůjde, vzdáme to. A ono to jde. Asi za 30 minut, ani nevíme jak, stojíme na Malém Triglavu (2 738 mnm). Pravdou je, že cesta byla lemovaná pomníčky se jmény a někde i fotkami odvážlivců, kteří tu skončili. Podle průvodce se jedná o nejlehčí 1A feratu, což umožňuje výstup bez vybavení. Někteří lidé i tady úvazy mají a cvakají se k lanu. Pochopitelně k vrcholu vedou i těžší feraty. Hodně záleží na počasí, včera to tu muselo silně klouzat po dešti. Nám zatím počasí přeje, je slunečno, i když se začínají mraky honit.

To, co vidíme před námi nás opět děsí. Úzká pěšinka z jedné strany „chráněná“ feratovým lanem a po obou jejích stranách srázy dolů. Cestička klesá do sedla a pak stoupá na vrchol. Po chvíli zaváhání vyrazíme – když už jsme tady? V sedle potkáváme krajany a ti nás motivují, že už máme nejhorší za sebou. Těsně pod vrcholem Pět'a chytí druhý dech a předlezl mě. Na vrcholku ho vidím jásat z rukama nahoře: Vítejte na Triglavu (2 864 mnm) Reagují: „Podívej se dolů – vidíš tu chatu tam hluboko v propasti? ... Až tam budeš pít pivo, tak, jásej!“. Je cca 12:00. Máme za sebou 9,5 km s 1 911 metrů převýšením, cca 6 hodin. O půl hodiny dříve než tvrdí průvodce. Na vrcholku je malá bivačovací bouda případ nouze. Ovšem moc lidí by se sem neschovalo. Pobyli jsme tu asi půl hodiny, pokochali se. Vidíme celý včerejší okruh,

ale další vrcholky Alp. Prostě nevyslovitelná nádhera.

Nastal sestup, který je těžší už proto, že proti leze více lidí a na úzké cestičce nad propastmi se těžko vyhýbáme. Většina lidí je slušných, vyhoví si, ale najdou se hulváti. Pochopitelně Češi, jak jinak. Tatínek s cca 18letou dcerou. Oba mají úvaz. Přiváží se k lanu a tatínek dává pokyny: „Stůj přivážíš u lana, a ni se nehni a ty debilové at' si poradí!“ „Cože?“, říkám: „Pět'o, nepouštěj se lana a když se tak holt na ně namáčkni.. Nedá se nic dělat.“ A zakroutil jsem vyzývavě hlavou a ostře se na ně podíval. Dvojice raději ani nehlesla, když jsme se na ně lepili. Vidíme princip zásobování chaty. Vrtulník visí ve vzduchu, na laně má zásoby a ty spustí dolů. Obsluha vymění břemeno, vrtulník ho vytáhne a odletí.

Nicméně asi za dvě hodiny jsme šťastně mohli jásat u chaty. Okolo areálu jsou soláry a větrné elektrárny, zda je sem ještě zavedena elektrina kabelem, netuším, ale vzhledem velikosti komplexu asi ano. Stojí tu i malý kostelík. V restauraci mají dokonce i točené pivo a výbornou polévku. Odpočívali jsme asi hodinu.

Vyrazíme dále trochu jinou cestou. Na Kalvárii neodbočujeme na Konjsko sedlo, ale vrchol Arhova glava obcházíme západně. Cesty se spojily u chaty Horní Krma. K autu přicházíme přesně za 12 hodin, tedy v 6 odpoledne. Máme za sebou 19 km se součtovým převýšením 1 931 metrů nahoru a dolů. Už nás čeká jen autem cesta do kempu. Počasí se kazí, než jsme se uložili do stanu, začalo pršet. Dnes jsme ujeli 82 km / celkem 2 670 km.

Středa 6. 8. 2025. Rozhodli jsme se pro odjezdový den. Vzhledem k deštivému počasí, přšlo celou noc i teď ráno, nemá cenu dělit cestu na

dva dny. Chtěli jsme ještě do Itálie k jezerům a ještě si dát krátký výstup na jeden z vrcholů, přejet do Rakouska a ráno dojet domů.

Opět se budeme vyhýbat dálnicím, jedeme směr Tržič a Karavankentunnell, kterým podjíždíme hranici do Rakouska. Medaleký Loiblpass (1 368 m) byl původně historický alpský průchod mezi Korutanskem (Rakousko) a Slovinskem. Původní silnice představovala nejkratší spojení mezi městy Ferlach a Tržič, ale s vybudováním Karavankentunnellu na významu ustoupila. Cesta tudy vedla od římských dob. Tunel se stavěl za druhé světové války, při které byli za nelidských podmínek nasazení nucení pracovníci. Je to jedno z nejvlhčích míst Julských Alp co se týče dešťů.

Rakouskem přes Ferlach pokračujeme do města Klagenfurth. Přes Althofen a Freisach se dostáváme do další části Alp na Sölk pass (1 788 mnm). Podjeli jsme dešť a tak se můžeme pokochat výhledy na tomto horském sedle. Pod námi je jezero, pasou se tu ovce a v sedle kaplička. Přes Bad Aussee se dostáváme k prvnímu Solnohradskému jezeru Hallstattsee. Zastavujeme na vyhlídce nad jezerem. Po poledni už jsme jen na krátko zastavili u Wolfgangsee, abychom osvěžili koupelí. Na další fotopauzu jsme zastavili u Mondsee.

Hraniční řeku Inn mezi Rakouskem a Německem jsme překročili u města Braunau am Inn. Zde jsme také provedli nějaké drobné nákupy. Pokračujeme do Chamu a přes Furth im Wald, Folmavu a Horšovský Týn se dostáváme okolo 19 hodiny domů. Dnes jsme ujeli 584 km. Za celou cestu 3 254 km.

© 2025 pro školní zpravodaj

SPŠ strojnická a SOŠ prof. Švejcara, Plzeň
Klatovská 109
301 00 Plzeň

Telefon: 371 510 811 - vrátnice
Fax: 371 510 825 - sekretariát
E-mailové adresy: viz web - Kontakty

www.spstrplz.cz

Klidnou a příjemnou dovolenou a úspěšný vstup do nového školního roku přeje redakce zpravodaje.

Povalečů z kaváren do polí a továren! (budovatelské heslo 50. let)